

Sygn. akt **III AUa 28/15**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 września 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Marta Sawińska

Sędziowie: SSA Marek Borkiewicz

SSA Iwona Niewiadowska-Patzer (spr.)

Protokolant: st.sekr.sąd. Emilia Wielgus

po rozpoznaniu w dniu 29 września 2015 r. w Poznaniu

sprawy **Fabryka (...) sp.z o.o. z siedzibą w P.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w P.**

przy udziale zainteresowanych : W. Z., S. R., Z. S.

o podstawę wymiaru składek

na skutek apelacji Fabryki (...) sp.z o.o. z siedzibą w P.

od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu

z dnia 10 października 2014 r. sygn. akt VIII U 1613/13

oddala apelację.

SSA Marek Borkiewicz	SSA Marta Sawińska	SSA Iwona Niewiadowska-Patzer
----------------------	--------------------	-------------------------------

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w P. decyzjami z 28 lutego 2013 r. o nr: (...), (...), (...) stwierdził, iż: przychód osiągnięty przez pracowników: W. Z., S. R. i Z. S. z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę u płatnika składek: Fabryka (...) sp. z o.o. z siedzibą w P. stanowi podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe, chorobowe, wypadkowe i zdrowotne za okresy i w wysokościach szczegółowo opisanych w powyższych decyzjach.

Odwołania płatnika składek Fabryki (...) sp. z o.o. z siedzibą w P. od powyższej decyzji zostały oddalone wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 10 października 2014r., sygn. akt VIII U 1613/13. Nadto Sąd Okręgowy zasądził od odwołującej na rzecz pozwanego kwotę 180 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Powyższe rozstrzygnięcie zostało wydane w oparciu o następujące ustalenia faktyczne i rozważania prawne:

Zainteresowany W. Z., S. R. i Z. S. byli pracownikami Fabryki (...) sp. z o.o. z siedzibą w P., będąc w latach 2009 – 2011 uprawnionym do korzystania ze świadczeń z Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych.

Zatrudnienie w odwołującej Spółce w latach 2009 roku wynosiło około 100 osób. Średnioroczna liczba zatrudnionych w 2011 roku wyniosła 125.

W obowiązującym u odwołującej Regulaminie Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych postanowiono, iż ze środków Funduszu mogą być finansowane między innymi: krajowe i zagraniczne wczasy pracownicze, leczenie sanatoryjne i wczasy profilaktyczno – lecznicze organizowane lub zakupione przez Spółkę oraz indywidualnie przez osobę uprawnioną do korzystania z Funduszu oraz wypoczynek urlopowy organizowany we własnym zakresie (część IV, pkt: 1.1. i 1.2 Regulaminu).

Przyznanie osobom uprawnionym świadczeń z Funduszu należy do decyzji Zarządu (część VI, pkt 1 Regulaminu). W Regulaminie przewidziano, iż przyznanie usług i świadczeń oraz wysokość dopłaty z Funduszu uzależniona jest od sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej osoby uprawnionej do tych usług i świadczeń, a także, że podstawą różnicowania świadczeń z Funduszu stanowi dochód przypadający na osobę w rodzinie wykazany w oświadczeniu osoby uprawnionej do korzystania z tego Funduszu, które oświadczenie winno zawierać wszelkie dochody uzyskiwane przez wspólnie zamieszkujące i prowadzące gospodarstwo domowe osoby w rodzinie (część II, pkt 3, część V, pkt 1 Regulaminu). Do korzystania ze świadczeń z Funduszu mogli korzystać między innymi pracownicy, którzy przepracowali w Fabryce (...) sp. z o.o. w P. okres 1 roku (część III, pkt 1.1 Regulaminu).

W odwołującej Spółce funkcjonuje i funkcjonowała w latach 2009 – 2011 roku Komisja Socjalna, która co roku podejmowała decyzję o podziale środków zgromadzonych na rachunku Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych w latach 2009 – 2011 roku, który to podział następował raz w roku, a wypłata środków na rzecz osób uprawnionych, w tym zainteresowanych następowała zawsze w grudniu danego roku. Środki z Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych zostały podzielone w ten sposób, że każdy z pracowników uprawnionych do korzystania ze świadczeń z Funduszu, otrzymał w latach 2009 – 2011 taką samą kwotę pieniędzy przeznaczoną na częściowe sfinansowanie wypoczynku organizowanego we własnym zakresie, to jest: w grudniu 2009 roku kwotę 1000,04 zł, w grudniu 2010 roku kwotę 1047,84 zł, w grudniu 2011 roku kwotę 1093,93 zł. Świadczenia nie zostały jedynie wypłacone członkom Zarządu Spółki.

W skład Komisji Socjalnej wchodził: B. K., P. K., A. O.. Członkowie Komisji Socjalnej nie znali szczegółowej sytuacji socjalnej i materialnej poszczególnych pracowników, posiadając jedynie ogólną wiedzę w tym zakresie. Członkowie Komisji Socjalnej nie odbierali oświadczeń od pracowników o wysokości dochodów pracowników w przeliczeniu na jednego członka rodzina pracownika, ustalili, iż środki z Funduszu w latach 2009 – 2011 zostaną podzielone w równej wysokości pomiędzy pracowników (poza członkami Zarządu, którzy nie otrzymali świadczeń).

W tak ustalonym stanie faktycznym, Sąd Okręgowy uznał, że przedmiotem sporu w sprawie było to, czy kwoty przypisane zainteresowanym jako przychody w miesiącach wskazanych w decyzji, stanowią podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne.

Sąd I instancji powołał następnie treść art. 18 ust. 1, art. 4, art. 20 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, art. 12 ust. 1 ustawy z 26 lipca 1991 roku o podatku dochodowym od osób fizycznych, art. 2 i art. 8 ust. 1 i 2 ustawy z 4 marca 1994 roku o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych oraz § 2 ust. 1 pkt 19 rozporządzenia z 18 grudnia 1998 roku w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe.

W okolicznościach sprawy nie sposób uznać, zdaniem Sądu Okręgowego, ażeby świadczenia wypłacone zainteresowanym miały charakter socjalny i tym samym, by można je wyłączyć z podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i ubezpieczenie zdrowotne.

W ocenie Sądu Okręgowego dokonanie podziału środków z Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych „po równo” pomiędzy wszystkich pracowników i niewypłacenie ich dwóm pracownikom (członkom Zarządu) w żadnym stopniu nie oznacza uwzględnienia łącznie, czego wymaga ustawa, ich sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej. Nie jest to też, wbrew twierdzeniom odwołującej, dokonanie podziału pracowników na dwie grupy ze względu na ich sytuację socjalną. Zaakceptowanie takiego poglądu oznaczałoby bowiem uznanie, że wszyscy pracownicy, a zatem ponad 100 osób, którzy uzyskali świadczenia z Funduszu w latach 2009 – 2011 w takiej samej wysokości znajdują się w identycznej sytuacji materialnej, socjalnej, rodzinnej, co w oczywisty sposób nie może odpowiadać rzeczywistości. Odwołująca w żaden sposób nie analizowała i nie uwzględniała tego, przyznając świadczenia, ile osób prowadzi z zainteresowanymi gospodarstwo domowe, ile osób pozostaje na ich utrzymaniu, jaki jest ich majątek, jakie osiągają dodatkowe dochody, czy i w jakiej wysokości dochody osiągają pozostali członkowie jego rodziny, czy korzystają z pomocy socjalnej, jakie są ich koszty utrzymania. Dopiero zebranie tego typu informacji, czy choćby w minimalnym zakresie o wysokości przychodu na członka rodziny i uwzględnienie uzyskanych danych przy ustalaniu wysokości refundacji kosztów wypoczynku i zróżnicowanie wysokości świadczeń w oparciu o te kryteria umożliwiłoby uznanie, iż świadczenia te przyznane zostały zgodnie z przepisami ustawy i Regulaminem, i jako takie stanowią świadczenia socjalne. Dokonanie podziału środków Funduszu według zasady „wszystkim po równo” i niewypłacenie świadczeń członkom Zarządu Spółki jest naruszeniem przepisu art. 8 ust. 1 i 2 ustawy o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych.

W świetle powyżej przedstawionych regulacji, zdaniem Sądu Okręgowego żadnego znaczenia nie mają okoliczności związane z trudnością uzyskiwania szczegółowych danych od pracowników oraz problemy z weryfikacją ich prawdziwości, czy też to, że sposób rozdziału środków Funduszu był akceptowany przez wszystkich pracowników.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy, na podstawie art. 477¹⁴§1 k.p.c. orzekł jak w sentencji wyroku.

Płatnik składek Fabryka (...) Spółka z o.o. z siedzibą w P. wniósł apelację od powyższego wyroku, podnosząc zarzuty:

a) naruszenia przepisów postępowania, które miało wpływ na wynik sprawy, tj. art. 233 § 1 i 2 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego, w szczególności zeznań świadków i w konsekwencji wyprowadzenie z zeznań świadków wniosków z nich niewynikających, tj. że powód przyznając pracownikom świadczenia z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych nie zastosował kryterium socjalnego;

b) naruszenia przepisów prawa materialnego poprzez:

- błędną wykładnię art. 8 ust. 1 ustawy z 4 marca 1994 roku o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych, a w konsekwencji uznanie, że wypłaty z funduszu dokonywane przez powoda na rzecz jego pracowników, w tym zainteresowanej, nie zostały dokonane w oparciu o kryterium socjalne,

- niezastosowanie w sprawie art. 21 ustawy z 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych w związku z § 2 ust. 1 pkt 19 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z 18 grudnia 1998 roku w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe, zgodnie z którymi to przepisami podstawy wymiaru składek nie stanowią przychody pracowników w postaci świadczeń finansowanych ze środków przeznaczonych na cele socjalne w ramach ZFŚS,

- niewłaściwe zastosowanie w sprawie art. 18 ust. 1 i art. 20 ust. 1 ustawy z 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych wobec treści § 2 ust. 1 pkt 19 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z 18 grudnia 1998 roku w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne

i rentowe, a w konsekwencji uznanie, że wypłacone przez powoda kwoty w ramach ZFŚS winny stanowić podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne,

- niewłaściwe zastosowanie w sprawie art. 81 ust. 1, 5 i 6 ustawy z 27 sierpnia 2004 roku o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych wobec treści § 2 ust. 1 pkt 19 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z 18 grudnia 1998 roku w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe, a w konsekwencji uznanie, że wypłacone przez powoda kwoty w ramach ZFŚS winny stanowić podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie zdrowotne,

- niewłaściwe zastosowanie w sprawie art. 29 ust. 1 ustawy z 13 lipca 2006 roku o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy wobec treści § 2 ust. 1 pkt 19 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z 18 grudnia 1998 roku w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe, a w konsekwencji uznanie, że wypłacone przez powoda kwoty w ramach ZFŚS winny stanowić podstawę wymiaru składek na Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych,

- niewłaściwe zastosowanie w sprawie art. 104 ust. 1 pkt 1 a oraz art. 104b ust. 2 ustawy z 20 kwietnia 2004 roku o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy wobec treści § 2 ust. 1 pkt 19 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z 18 grudnia 1998 roku w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe, a w konsekwencji uznanie, że wypłacone przez powoda kwoty w ramach ZFŚS winny stanowić podstawę wymiaru składek na Fundusz Pracy.

Mając na uwadze powyższe, apelująca spółka wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie odwołań oraz o zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz kosztów procesu za obie instancje, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, Sąd I Instancji poddał wszechstronnej ocenie zebrany w sprawie materiał dowodowy, z zachowaniem granic swobodnej oceny dowodów przewidzianej w art. 233 § 1 k.p.c. Na tej podstawie Sąd Okręgowy poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne, które tutejszy Sąd w pełni podziela i przyjmuje za własne bez potrzeby ponownego ich przytaczania.

Istota sporu w analizowanej sprawie sprowadzała się do rozstrzygnięcia czy prawidłowo organ rentowy uznał, że przychód uzyskany przez zainteresowanych pracowników tytułem częściowej refundacji kosztów wypoczynku organizowanego we własnym zakresie stanowi podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne, rentowe, chorobowe, wypadkowe i zdrowotne z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę u płatnika składek: Fabryka (...) sp. z o.o. z siedzibą w P..

Apelująca zarzucając obrazę przepisów prawa materialnego podniosła, że Sąd Okręgowy dokonał błędnej wykładni art. 8 ust. 1 ustawy o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych i niesłusznie stanął na stanowisku, iż wypłaty z funduszu świadczeń socjalnych dokonywane przez płatnika na rzecz jego pracowników nie zostały dokonane w oparciu o kryterium socjalne.

Powyższe stanowisko apelującej nie zasługiwało na uwzględnienie.

Na wstępie przypomnieć należy, że zgodnie z art. 8 ust. 1 ustawy o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych przyznawanie ulgowych usług i świadczeń oraz wysokość dopłat z Funduszu uzależnia się od sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej osoby uprawnionej do korzystania z Funduszu.

Pracodawca gospodaruje środkami funduszu, dokonuje podziału środków funduszu na poszczególne rodzaje działalności socjalnej i przyznaje poszczególnym uprawnionym świadczenia finansowane z funduszu na zasadach

określonych w regulaminie zakładowego funduszu świadczeń socjalnych. Z funduszu mogą być finansowane tylko te rodzaje działalności socjalnej, które są objęte ustawową definicją pojęcia „działalność socjalna”. Swoboda regulacji w regulaminie zasad przyznawania indywidualnych świadczeń jest ograniczona ustanowioną przez ustawodawcę w art. 8 ust. 1 cyt. ustawy ogólną zasadą, że przyznawanie tych świadczeń ma być uzależnione od sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej osoby uprawnionej do korzystania z funduszu.

Fundusz świadczeń socjalnych jest instytucją prawną, która ma łagodzić różnice w poziomie życia pracowników i ich rodzin. Jest on wyrazem funkcji społecznej zakładu pracy, zaś jego adresatami są zwłaszcza rodziny o najniższych dochodach. Oznacza to, co należy uwzględnić w zakładowych regulaminach świadczeń socjalnych, że, przyznawanie ulgowych świadczeń i wysokość dopłat z funduszu powinno być uzależnione od sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej osoby korzystającej z funduszu. Przy ocenie sytuacji materialnej pracownika należy brać pod uwagę dochody pracownika osiągnięte poza zakładem pracy, a także dochody członków rodziny, pozostających we wspólnym gospodarstwie z pracownikiem.

Sąd Najwyższy w wyroku z 6 lutego 2008 r. II PK 156/07 (OSNP 2009/7-8/96) wskazywał że możliwe jest przyjęcie średniego dochodu na członka rodziny jako usprawiedliwionego kryterium oceny sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej osoby ubiegającej się o przyznanie ulgowych usług i świadczeń oraz wysokości dopłat z funduszu świadczeń socjalnych bo jest to obiektywnie czytelny i miarodajny sposób oceny zasadności ubiegania się o świadczenia z tego funduszu.

Stanowisko takie znajduje potwierdzenie w wyroku SN z dnia 16 września 2009r. sygn. akt I UK 121/09, w którym stwierdzono, że przyznawanie ulgowych świadczeń i wysokość dopłat z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych powinny być uzależnione od sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej osoby korzystającej z funduszu. Nie ma w tym zakresie wyjątków. Nawet regulamin zakładowego funduszu świadczeń socjalnych nie może zmienić tej zasady.

Sąd Apelacyjny podziela wywody poczynione przez Sąd Najwyższy w przytoczonych orzeczeniach i ich uzasadnieniach.

Nadto, w ocenie Sądu Apelacyjnego istotnym jest, iż cała działalność socjalna pracodawcy w rozumieniu art. 2 pkt 1 ustawy o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych ma ze swej istoty charakter ulgowy, a jej celem jest wspieranie pracowników. Zastrzeżenie dokonane przez ustawodawcę w art. 8 ust. 2 ustawy, zgodnie z którym pracodawca w regulaminie określa zasady i warunki korzystania z usług i świadczeń finansowanych z funduszu, z uwzględnieniem ust. 1, wskazuje na hierarchię zasad. Ta wyrażona w art. 8 ust. 1 ustawy, zgodnie z którą przyznawanie ulgowych usług i świadczeń oraz wysokość dopłat z funduszu uzależnia się od sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej osoby uprawnionej do korzystania z funduszu, jest bowiem nadrzędna i ma charakter bezwzględny.

O tym, czy dane świadczenie stanowi przejaw działalności socjalnej pracodawcy nie decyduje jedynie okoliczność, iż pojęciowo mieści się ono w definicji zawartej w art. 2 pkt 1 ustawy, ale również to, czy przyznane zostało z uwzględnieniem zasady wyrażonej w art. 8 ust. 1 ustawy. Z uwzględnieniem powyższego należy interpretować przepis § 2 ust. 1 pkt 19 rozporządzenia. Pracodawca może realizować cele socjalne również poza funduszem świadczeń socjalnych, wówczas jednak ewentualny przychód pracownika nie może korzystać ze zwolnienia z obowiązku odprowadzania składek w oparciu o przepisy rozporządzenia, ponieważ świadczenie nie byłoby wydatkowane „w ramach zakładowego funduszu świadczeń socjalnych”.

Podstawę prawną zaskarżonej decyzji stanowią przytoczone powyżej przepisy, w szczególności ustawy o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych. Odwołująca wydatkując środki z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych była zatem zobowiązana do uwzględnienia sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej uprawnionych. Sąd I instancji dokonał prawidłowej oceny odnośnie tego, że apelująca nie zastosowała kryterium socjalnego w stosunku do zainteresowanych, których dotyczą zaskarżone decyzje. Żaden z podniesionych przez odwołującą zarzutów nie może prowadzić do zmiany tej oceny.

Przekonanie apelującej o nieadekwatności wymogów ustawowych dotyczących sposobu wydatkowania środków z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych, do występującej u niej specyficznej struktury zatrudnienia, nie

może zwalniać spółki z obowiązków wprowadzonych przez ustawodawcę. Przepisy ustawy o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych przewidują bezwzględny wymóg uwzględnienia sytuacji rodzinnej, życiowej i materialnej uprawnionych. Pracodawca ma jednocześnie swobodę wyboru elementów podlegających ocenie. Każda próba ograniczenia i tworzenia jedynie słusznego katalogu kryteriów oceny sytuacji osoby uprawnionej do świadczenia z oczywistych względów będzie zawsze niekompletna i pewnych okoliczności nie będzie uwzględniać.

W niniejszej sprawie słuszny jest wniosek Sądu I instancji, że płatnik w ogóle nie dokonał właściwej oceny kryterium socjalnego, trudno bowiem uznać, ażeby dokonanie wypłaty wszystkim uprawnionym, w tym zainteresowanym takich samych kwot z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych oznaczało, iż świadczenia te miały charakter socjalny. Niewypłacenie świadczeń członkom zarządu (dwóm osobom) w żadnym razie nie oznacza, iż spółka dokonała podziału pracowników na dwie grupy według kryterium socjalnego, nawet jeżeli członkowie zarządu uzyskiwali zdecydowanie wyższe wynagrodzenie, niż pozostali pracownicy spółki. Podobnie jak wypłacenie częściowego świadczenia tytułem sfinansowania wypoczynku organizowanego we własnym zakresie, mimo niespełniania przez pracownika kryterium pozostawania w zatrudnieniu w spółce przez okres jednego roku.

Odnosząc się do sygnalizowanych przez odwołującą trudności w odbieraniu od zainteresowanych oświadczeń, a w szczególności problemu z oceną ich wiarygodności, to w ocenie Sądu Apelacyjnego do pewnego stopnia mogą one zostać zniwelowane poprzez wprowadzenie odpowiednio szczegółowego i jednocześnie jasno sformułowanego regulaminu oraz załączników w postaci oświadczeń. Nie musi to być związane z podejmowaniem nadzwyczajnych działań ze strony pracodawcy i generowaniem dodatkowych sił oraz środków. Zdaniem Sądu Apelacyjnego, wystarczające byłoby złożenie przez każdego pracownika oświadczenia o wysokości dochodu na jednego członka rodziny ze wskazaniem ile osób i w jakim wieku składa się na rodzinę pracownika. Taka informacja ujawniałaby w istocie nie tylko dochody pracownika osiągnięte u odwołującego, ale także dochody pracownika osiągnięte poza zakładem pracy, a także dochody członków rodziny, pozostających we wspólnym gospodarstwie domowym z pracownikiem. Powyższe obrazuje zarówno sytuację osobistą, rodzinną jak i materialną, jak tego wymaga ustawa. Stanowisko takie jest prezentowane zarówno w powołanym wyżej orzecznictwie Sądu Najwyższego jak i literaturze przedmiotu.

W konsekwencji zasadnym jest stanowisko Sądu I instancji i organu rentowego, iż wypłacone zainteresowanym pracownikom przez odwołującą kwoty tytułem częściowej refundacji kosztów wypoczynku organizowanego we własnym zakresie, stanowią podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne, rentowe, chorobowe i wypadkowe, jak również składek na ubezpieczenie zdrowotne pracowników.

Uwzględniając powyższe Sąd Apelacyjny oddalił apelację na podstawie art. 385 k.p.c.

SSA Marek Borkiewicz	SSA Marta Sawińska	SSA Iwona Niewiadowska-Patzer
----------------------	--------------------	-------------------------------